

Kjendsgjerninger endnu ikke havde draget Opmærksomheden i denne Retning, kom til at mangle Straffebud for visse Handlinger, hvis Retfærdighed beror paa Krænkelsen af Samfundsfreden, enten derved, at det fredelige Forhold lige overfor ubestemte Kredse af Borgere forstyrres, eller derved, at enkelte Borgere forulæmpes i den dem tilkommende sociale Fred — skjøndt det i og for sig ingenlunde ligger udenfor Straffelovens Grundsatninger at ramme sliige Forhold med Straf.

At udfylde de Huller paa de omtalte Omraader, som Straffeloven efter det Bemærkede frembyder, har været Formaalet for den foreløbige Lov af 2den November 1885. Og ligesom Udvalgets Flertal ganske billiger dette Formaal, saaledes tiltræder det ogsaa i det Væsentlige det foreliggende Forslag, som tilsigter paa endelig og regelmæssig Maade at gjøre den foreløbige Lovs Indhold til Bestaanndel af vor Straffelovgivning. Det vilde i og for sig ikke være nogen tilstrækkelig Grund til at undlade dette, om det end kunde siges, at de overordentlige Forhold, der have givet Anledning til den foreløbige Lov, nu vare ophørte. Bestemmelser, der i og for sig maa erkjendes for virksomme og retfærdige Midler til at modvirke forbrøderiske Tendenser, bør — som det ogsaa er anerkjendt i talrige Exemp-ler, der forekomme i den almindelige, borgerlige Straffelovs forskjellige Kapitler — have deres varige Plads indenfor Straffelovgivningens Ramme, selv om deres Anvendelse under regelmæssige Forhold er fjælden. Derfor kan en Henvisning til, at rolligere Forhold nu ere indtraadte, ikke gjælde som en Grund mod Forslagets Vedtagelse. Men desuden maa det fremhæves, at om end Loven har lagt en Dæmper paa de værste Udskjel-elser af Ytringsfriheden, vise dog de mange efter dens Tilblivelse i Henhold til den fælede Straffedomme, at de Under, den vil bekæmpe, langt fra ere helt udryddede. Vi henvise her særlig til de af Højesteret fælede Domme af 15de Oktober 1886 (Straf efter foreløbig Lov 2den November 1885, § 3), 21de Oktober 1886 (Straf efter samme

Lov §§ 3 og 4), 7de December 1886 (Straf efter samme Lov §§ 3 og 4), 17de December 1886 (Straf efter samme Lov §§ 3 og 4) og 6te Marts 1888 (Straf efter samme Lov § 4). Det bør herved bemærkes, at ingenlunde alle de Tilfælde, der have givet Anledning til Sag i Henhold til den foreløbige Lov af 2den November 1885, ere naaede til Højesteret. For Diemedet her behøves imidlertid ikke mere end det Vidnesbyrd, der ligger i de nævnte Højesteretsdomme. Der er endvidere intet, der borger for, at Ondet ikke vilde vaagne op i sin gamle Udstrækning, saalænge de uregelmæssige finantstielle Tilstande vedvare. Ingen veed, naar det atter vil findes formaalstjenligt at sætte en lignende Agitation i Værk. Endelig kommer hertil, at der er udskielende Former af den politiske Agitation, mod hvilke der endnu trænges haardt til Værn, fordi de ikke ere medtagne af den foreløbige Lov, og derfor ere i Stand til at trives uhindret. Ogsaa dette forbyder at betragte Opgaven for dette Tillæg til Straffeloven som løst og dermed dets Bevarelse og navnlig dets Suplering for overflødig.

I det Udvalgets Flertal derfor skal tilraade Landstinget at vedtage det foreliggende Forslag med de nedenfor anførte Tillæg og Ændringer, skulle vi bemærke Følgende om Lovforslagets enkelte Bestemmelser samt om de Tillæg og Ændringer, vi bringe i Forslag.

Den første Gruppe af Straffebestemmelser, som Forslaget indeholder, omfatter §§ 1 og 2, der ramme visse Tilfældelser til Uhygighed mod Loven eller mod Befalinger, hvilke der efter Loven skyldes Uhygighed. For saa vidt Bestemmelsen i det første Stykke af § 1 — der straffer den, som i Tale eller Skrift, henvendt til Publikum i Almindelighed eller til Forsamlinger, raader eller opfordrer til at begaa Handlinger, der falde ind under bestaaende Straffelove — kunde antages overflødig i Betragtning af, at i det Væsentlige den samme Regel, der opstilles her, formentlig maa antages allerede at følge af Straffelovens Meddelagtighedsregler, gjælder det, hvad ovenfor er bemærket, at det er omtvistet, om